

РЕНАТА ФОЛТИНКОВА БЕЗУМИЕ

Превод от неизвестен език: Иваничка Червенкова, 1991

chitanka.info

Това ме разяжда от дълго време. Мисълта — какво става с теб. Необикновено мил и внимателен си, носиш ми цветя, даваш ми всичко, за което си помисля. Само не и свободното си време. А то беше единственото нещо, с което досега ме обгръщаше.

Мили боже, поне да не бях така оглупяла от ревност. Аз съм от онези непоносими жени, които копнеят да имат мъжа непрекъснато до себе си. Аз съм от онези непоносими жени, които копнеят за щастие.

Автомобилът постепенно набираше скорост и на мен не ми хрумваше нищо по-умно от това да мисля къде е бил Данек тази нощ. Да можех поне веднъж да бъда с него и да зная какво прави — тогава бих се освободила от тези мисли, които глождат вече не съвсем здравата ми психика.

Какво не бих дала да бъда с него, без той да знае! Да разкрия това време, което той не иска да ми даде...

Пред очите ми неочаквано притъмня. Натиснах рязко спирачката. Късно! Затворих инстинктивно очи от ужас, забих нокти във волана и почувствах, че пропадам в черен мрак. В страшно дълбока пропаст, която като че ли е бездънна...

Светлината засия сякаш изведнъж. Слънчицето, което се показва иззад облаците, погали хорските лица и започна лекичко да изсушава града — миг преди това беше паднал пролетен дъжд.

Осъзнах, че не зная къде отивам. И че вървя някак глуповато. Някак тромаво. И че тялото ми всъщност знае накъде отива, защото не се колебае нито за миг. Чувствам се не в собствената си кожа. Някак си съм прегърбена и мъжете ме отминават, без да ме поглеждат, дори и бегло.

Какво всъщност съм облякла днес? Вероятно червената си пола, черното сако и мокасините, защото имах смелостта да твърдя, че пролетта е дошла. Не, най-добре ще сторя, ако погледна.

Само че очите ми са управлявани като че ли от някой друг. Гледат само напред, не се спират върху нищо, само бегло разглеждат.

Въпреки това успях да зърна върховете на обувките си. Изтръпнах. Обувките, които са на краката ми, са мъжки! Защо съм обула мъжки обувки? И откъде съм ги взела?

Какво става? Къде отивам? Никога не съм минавала оттук. Оставих зад себе си центъра на града и се промъквам през някакви

странични улички. Къде отивам? И защо? Защо не се обърна и не тръгна обратно?

От вратата, пред която накрая се спрях, шумно излезе някакъв човек. Хукна и едва не ме събори на земята. „Извинете, господине“, обърна се към мен.

Кимнах само с глава и не казах нищо.

Нещо ми „просветна“. Докато вървах към стълбите, отново си припомних думите, които ми каза оня човек. „Извинете, господине“, каза господине. Да, той каза: „Извинете, ГОСПОДИНЕ.“

Вратата, скрита в сумрака на коридора, се отвори след моето почукване и на прага се появи Вероника. Най-напред се наведох към нея и я целунах по устата. Брррр. Защо правя това? И защо тя прави това?

Влязох. „Здравей. Е, как живееш? Мога ли да вляза?“

Този глас! Но това не е моят глас! Проблесна ми като мълния на кого принадлежи гласът. На никой друг освен на Данек.

Постепенно започвам да осъзнавам. Когато следобед се връщах от работа, отново ме измъчваше мисълта къде е бил Данек през цялата нощ. Мислех си какво ли не бих дала, ако можех да бъда с него и той...

Тази моя ревност! Това мое безумие! Докъде ме доведоха...

Трябваше да призная, че това седи добре на Вероника. Трябваше да го призная, макар да знаех, че всяка от нас стои на противната страна.

Седеше на креслото, смееше се на това, което Данек ѝ говори, и изобщо не подозираше, че не само той я гледа с жадни очи, но и аз. Че с едни и същи очи я гледат двама души.

Познаваме се с Вероника още от следването. Приятелки до гроб, така си обещавахме. Само че не можехме да бъдем и двете от женски род. Разделихме се, скарани до смърт, и аз тогава си мислех, че съм победителка! Че съм спечелила! Данек. Наивна съм като малко момиче.

Вероника стана и след миг се върна с бутилка вино.

„Какво празнуваме?“ попита Данек и вдигна пълната чаша.

Чу се звън на чаши и след това отговорът на Вероника; „Това, че най-накрая отново сме заедно.“

Усетих киселия привкус на виното.

Не е възможно всичко това — да чувствам всичко, да чувам, да виждам и да не съм тук.

Отново натрапчиво си помислих къде е прекарал Данек изминалата нощ, защото явно не е бил тук. Може би има и още някой, трети? Същите мисли преминават и през главата на Вероника, защото тя пита: „Защо не дойде още вчера?“

Данек само махна с ръка и не отговори. А аз в този миг разбрах, че познавам чувствата на неговия стомах, ръце, устни, но не съм успяла да вникна в два негови органа.

В сърцето и в мозъка.

Вероника седна в скута на Данек, погали лицето му и продължително го целуна по устата. Ужасена исках да затворя очи, но вместо това глупаво ги ококорих. Срещу нея. Срещу лицето ѝ, което ръката на Данек погали. Съвсем ясно почувствах нежната момичешка кожа, косите между пръстите.

Ръката на Данек с небрежно движение се плъзна под блузката, под ръката почувствах гърдата на момичето. В безкраен ужас разбрах какво ще последва.

Не, не, не, това не може да стане! Осъзнах, че не ревнувам, а че се страхувам. Пронизващ страх!

Ако изживея това един път в кожата на мъжа, никога няма да бъда щастлива като жена.

Не, не, не, започнах горещо да моля. Поне да не чувствах нищо, поне да не виждах. Но само се опитайте! Опитайте се да не чувствате ръката, която ви гали. Опитайте се да не чувствате устните, които целуват вашите, опитайте се да не усещате докосването на чуждата кожа до вашата.

Чувствах всичко, макар и чрез органите, които не ми принадлежаха. Единственото, което ми остана, бяха мозъкът и сърцето. Всъщност от мен не остана нищо, но душевните чувства и мислите бяха някак си мои. От Данек в мен се бяха пренесли само телесните усещания.

Само че в този момент това е единственото, което човек е способен да възприема. Започнах горещо да се моля нищо да не се получи. Нищо да не стане! Да не стане!

Вероника неочаквано се откъсна от тялото на Данек. „Какво има?“, попита глупаво.

„Не се сърди, но днес няма да се получи.“

„Как така?!“

„Просто не мога!“

Вероника седна в креслото и започна да се смее. С идиотски, неприятен смях. Смя се дълго, предълго, но на мен този смях ми действаше добре. Бях доволна, че се смее. И бях доволна, че Данек излъга.

Накрая смехът престана, сменен от сърдити думи: „Ами да, и ти си един. Най-напред сто години не се обаждаш, след това изведнъж — не можеш! Ясно е, че можеш само да дрънкаш.“ Усмихна се и лицето ѝ заприлича на лицето на човек, който по погрешка е захапал лимон.

„Знаеш ли какво? По-добре се махай и тичай при твоята измислена леля, с нея сигурно ще се получи!“ Стана, метна върху себе си халата и изчезна от стаята.

Данек остана така за миг, мълчалив, после се облече и излезе.

Благодаря, хиляди пъти благодаря, мислех си, макар да не знаех кому.

Пред къщи Данек пое дълбоко дъх и побягна. Накъде тича? Какво става в главата му? След малко разбрах, че тича към моя дом. Почти едновременно ми хрумна нещо ужасно. Къде съм в този миг аз? Всъщност къде е в този момент моето тяло? Защото аз съм тук, някъде вътре в Данек. Аз съм част от него, за която той не знае.

Позвъних, всъщност Данек позвъни и когато никой не се обади, нервно отключи вратата. Беше тъмно и пусто. Като че ли сто години никой не е живял тук.

Най-напред рухна в креслото, но бързо скочи, сякаш си е спомнил нещо важно, изтича по коридора до телефона и бързо набра някакъв номер.

„Вотрубова“, чу се на другия край на апарата.

Мама! Искан да кажа: „О, здравей, мамо, как си?“ Но вместо мен Данек каза: „Не знаете ли какво става с Итка?“

В слушалката на другия край се чу хлипане и разплаканият мамин глас. „Итушка катастрофира. Звъних ви няколко пъти, но ви нямаше вкъщи“.

„Какво ѝ е?“ извика Данек и на мен ми притъмня пред очите.

„Засега е в безсъзнание. Оперираха я“, каза мама между хлипанията.

Данек рязко затвори телефона, трясна входната врата и изтича на улицата. Осезателно чувствах как бързо пулсиращата кръв достига до всички най-отдалечени ъгълчета на тялото. Как се свива гърлото, как в очите напират сълзи, чувствах страх. Това не може да бъде нищо друго освен страх. Безнадеждно дълбок страх.

Докторът в бяла престилка прие любезно Данек. Любезно, въпреки че очевидно беше вече късно. Още по тази любезност можеше много да се разбере.

Автомобилна катастрофа. Удар на два автомобила. Причината неизвестна. Другият шофьор е получил само леки наранявания. Итка Вотрубова — тежки. Лечението ще продължи дълго и никой не може да гарантира пълно оздравяване.

Какво става с мен? Може би при тази катастрофа... но кога? Когато се връщам от работа? Но не! Това не може да бъде истина! Аз ще живея като нормален човек! Та аз съм само на двадесет и четири години. Та нали ще живея като жена, която иска да създаде семейство, която иска да живее с човека, когото обича. Страшно искам да живея. Аз все пак ще живея.

Но сега слушам думите на лекаря за моето здравословно състояние.

„Вашата годеница е в тежко безсъзнание. Веднага след транспортирането я оперирахме. Операцията беше сложна, когато дойдете някой път през деня, ще поговорим за това. Но както вече казах, последствията засега са неизвестни. Може да оздравее и да бъде такава, каквато е била, но не се знае. И нямам предвид само телесното ѝ състояние, защото продължителното безсъзнание може да има трайни последици.“

„Какви?“, запита глухо Данек.

„За мозъчните клетки. Казано за лаици, човек може да остане ненормален.“

Не! Това само не!

Данек уговаря доктора толкова дълго, докато той му разреши. Облече му бяла престилка и го поведе по болничния коридор. Коя врата? Кое легло? С всяка крачка пред очите ми притъмняваше. Разбрах. Сълзи.

Вратата се отвори и очите не трябваше дълго да търсят. На едното от двете легла лежеше моето тяло. Тялото без живот. Тялото,

съединено с множество маркучета и шишенца. Тялото, което не проявяваше и най-малък признак, че би искало да бъде отново човек.

Не. Не! Не!

Напрегнах всичките си сили и от пълни дробове нададох от СВОЕТО най-дълбоко „вътре“ продължителен, силен неразбираем хриплив вик.

Успях да отворя очи и да се измъкна от черното блато, което започваше да ме поема надолу.

Като че ли от далечината дочух страшен вик, отразен от пространството и пропадащ някъде в дълбините на тресавището. И някакви тихи гласове. На зная какво говореха, не зная кому принадлежаха. Това не ме интересува. Искам да спя.

Така се измъкнах. На лекарите им костваше много работа, и на сестрите, а и на мен, но накрая всичко беше успешно. Продължи дълго, но сега всичко е минало. Всъщност почти всичко. А за това, което не е, се опитвам да забравя.

И за думите на доктора, които слушах през една пролетна нощ. Глупава ли съм? Не, може би не. Много премислях, много четох. Вероятно ще бъда такава, каквато съм била.

А тялото ми? На гърба ми остана голям белег и десният ми крак все още не е достатъчно подвижен. Да тичам като сърна няма да мога вече никога, но вероятно няма и да куцам.

Пред болницата ме лъхна студеният есенен въздух.

Когато катастрофирах, започваше пролетта. Сега започва есента. Двата най-красиви сезона прекарах в болничното легло, пет дни в безсъзнание, часове в залата, часове и дни на мъки, седмици на очакване. Но живея.

Отпред чакаше Данек с букет в ръка. Взех го от него и го помирисах. Карамфили. Бих предпочела да ги хвърля, защото изобщо не ги обичам. Защото обичам маргарити. Но те вече са повяхнали. Както и ливадите, по които са расли.

Миналата година Данек ми береше. Миналата година. Беше като че ли преди сто години.

Данек се наведе, искаше да ме целуне по устата. Дръпнах се и устните му само леко докоснаха лицето ми.

„Ще те откарам, тук съм с колата.“

Поклатих глава: „Предпочитам да се разходя.“

Крачките ми бяха тромави и сковани. Чувствах се ужасно, сякаш тежах сто килограма, но душата ми изпитваше особено чувство на свобода. Вероятно такава чувство изпитва птицата, пусната след половин година живот в клетка на воля.

Данек стоеше до вратата и гледаше как отминавам. Викаше ми да се върна, тичаше след мен, за да се върна, молеше ме, за да се върна, но аз продължавах напред. Бавно и тромаво. Със сълзи в очите.

Никой не вижда в сърцето ми. И никой няма да може да види. Затова никой няма да знае, че то кърви, че плаче. И че да се върна никога вече няма да мога, както никога не може да бъде върнато времето.

Публикувано в списание „Наука и техника“, броеве 39/1991 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.